

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 1750/2023
16.11.2023. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Драгане Маринковић, председника већа, Марине Милановић, Зорице Булајић, Весне Станковић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Ненад Вулетић, адвокат из ..., против тужене Основне школе „Пионер“ Стари Жедник, чији је пуномоћник Љубица Вигњевић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 4538/22 од 06.12.2022. године, у седници већа одржаној 16.11.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 4538/22 од 06.12.2022. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 4538/22 од 06.12.2022. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Суботици П1 276/21 од 21.07.2022. године, делимично је усвојен тужбени захтев и обавезана тужена да тужиљи на име накнаде за трошкове превоза за долазак и одлазак у месту рада за период од 01.02.2018. године до 01.02.2021. године исплати износ од 63.700,00 динара на име главног дуга, као и износ од 17.250,33 динара на име обрачунате законске затезне камате на главни дуг од дана доспећа до дана 31.05.2022. године, као и законску затезну камату на главни дуг од дана 01.06.2022. године па до коначне исплате, док је тужбени захтев тужиле да се обавезе тужена да јој на име накнаде за трошкове превоза за долазак и одлазак у месту рада за период од 01.01.2018. до 01.02.2018. године исплати износ од 1.820,00 динара на име главног дуга, као и износ од 775,73 динара на име обрачунате законске затезне камате на главни дуг од дана доспећа до дана 31.05.2022. године одбијен и обавезана тужена да тужиљи накнади трошкове поступка у износу од 129.760,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 4538/22 од 06.12.2022. године одбијена је жалба тужене и првостепена пресуда потврђена у побијаном усвајајућем делу и одбијен захтев тужиле за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права и битних повреда одредаба парничног поступка, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној у смислу одредбе члана 404. ЗПП.

Одлучујући о дозвољености ревизије у смислу члана 404. став 2. ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11 ... 10/23), у вези члана 92. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС, број 10/23) Врховни суд је оценио да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној на основу члана 404. став 1. ЗПП, јер не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права. Предмет тражене правне заштите о коме је одлучено побијаном правноснажном пресудом је исплата накнаде трошкова за долазак на рад и одласка са рада. О овом праву тужиле судови су одлучили уз примену материјалног права који је у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке Врховног суда у којима је одлучивано о захтевима тужилаца са истим или сличним чињеничним стањем и правним основом – о праву запослених на накнаду трошкова за долазак и одлазак са рада у висини цене превозне карте у јавном саобраћају ако послодавац није обезбедио сопствени превоз. Указивање тужене на постојање другачије одлуке не указује нужно на другачији правни став изражен у тој одлуци, јер правилна примена материјалног права у споровима са тужбеним захтевом као у конкретном случају зависи од утврђеног чињеничног стања.

Како на основу изнетог произилази да у конкретном случају нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је оценио да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате накнаде трошкова за долазак на рад и одласка са рада поднета је 26.02.2021. године, а поднеском од 22.06.2022. године преиначена је повећањем захтева. Вредност побијаног дела правноснажне пресуде је 80.950,33 динара, који износ према средњем курсу Народне банке Србије на дан преиначења тужбе представља динарску противвредност испод 40.000 евра.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору који се односи на новчано потраживање у коме вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије, Врховни суд је оценио да ревизија тужене није дозвољена применом одредбе

члана 403. став 3. ЗПП због чега је на основу члана 413. ЗПП, одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Драгана Маринковић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић